

ONOPVOLGBAAR:

ER IS GEEN TWEEDE

Architect en interieurarchitect Peter Heuvelmans was jaren op zoek naar dé opvolger die zijn bedrijf in **exclusieve villa- en interieurarchitectuur** zou voortzetten. Er is echter geen tweede Peter, blijkt wel uit zijn bijzondere levens- en carrièreverhaal.

TEKST: MARIE-JOSÉ DEKKERS
FOTO'S: ERIK DE BROUWER

Van kinds af aan had Peter (75) iets met interieurs en bouwen: „Ik ben geboren in Bladel waar mijn vader een meubelfabriek had, tot er een Duitse bom op viel in de Tweede Wereldoorlog. Via een coöperatie emigreerde ons gezin naar Brazilië, om er met andere gezinnen grond te pachten en een gemeenschap op te bouwen. Ik was een manneke van 4 of 5 jaar.”

Hij bracht dus zijn jeugd door in de Braziliaanse deelstaat São Paulo: „Na een paar jaar liep de coöperatie vast en brak er herrie uit over de zakkenvullerij van de directie. Mijn ouders en verschillende anderen vertrokken overhaast naar het zuiden, met 23 vrachtwagens. Mijn vader was een goede vakman. Hij had in de kortste keren ook daar een goedlopende meubelfabriek opgezet; hij maakte

veel bioscoopstoelen, en kerkbanken in dat katholieke land.” Over katholiek gesproken: „Eentje uit het nest moest priester worden, en daar kozen ze mij voor. Dat was van korte duur. Ik wilde met duvels geweld niet naar het seminarie, maar het moest en zou. Zat ik daar, op zo'n grote slaapzaal.” Peter sloeg op de vlucht: „Heb ik nu nog nachtmerries van. Stond ik ineens bij mijn geschrokken moeder voor de deur, na dagen op een trein. Ik had haar al zo vaak geschreven dat ik weg wilde, maar mijn briefjes kwamen gewoon niet aan; ze werden vermoedelijk onderschept.”

Weer thuis ging hij naar school: „Ik wilde architectuur studeren in São Paulo maar daar was geen geld voor. Ik leerde het vak van mijn vader; die bouwde voor de oorlog al zijn eigen vliegtuig. De propeller hangt nog steeds hier in huis. Ik had passie voor dat vak: het oerwoud in om een boom om te hakken en die er met een os uit te trekken naar de zagerij.

PETER **HEUVELMANS**

We waren thuis met tien, ik werkte mee, al protesteerde mijn moeder dat ik naar school moest.” Hij leerde ook van de broeders: „In de werkplaats. Ik had het in mijn vingers, kreeg altijd een tien voor mijn tekeningen. Elk kind heeft een gave, maar daar is te lang te weinig op getoetst op scholen. Ik mocht van mijn vader mijn zelfgetekende stoelen en tafels maken. Toen ik op de schaaftank bezig was, schoot er een noest uit een stuk hout en kwam mijn vinger in de machine terecht. Dit is de herinnering aan die dag”, terwijl hij zijn verminkte vinger laat zien die sindsdien een kootje mist. Het ongelukje weerhield hem niet van het ambacht meubelmaken: „We gingen rond mijn zeventiende met het hele gezin terug naar Nederland, nadat mijn vader zijn bedrijfje had verkocht. Mijn moeder had zo'n heimwee. Ze sprak de taal ook niet goed. Ik spreek nog steeds vloeiend Portugees, app met mijn zussen en droom na zoveel jaar nog steeds wel eens in die taal.”

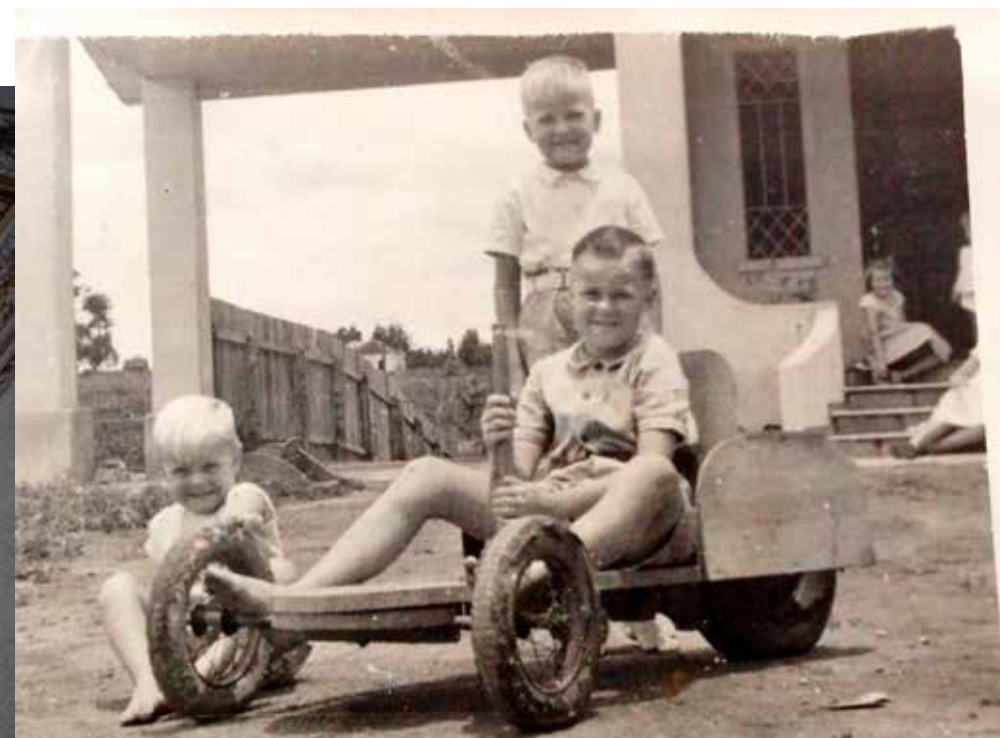
Terug in Nederland moest Peter meteen in dienst: „Terwijl ik nog volop moest integreren. Mijn oom was leraar, en hij hielp me met beter Nederlands leren.”

INTERIEURARCHITECT

Daarna ging Peter in de avonduren interieurarchitectuur studeren in Tilburg: „Om interieurarchitect te worden. Haalde ik op mijn sloffen. Ik trouwde met Joke. Ik werkte bij een aantal gerenommeerde interieurbedrijven in betimmeringen, meubileringen en stofferings en kon daar goed kijken hoe het reilt en zeilt in die wereld. Ze lieten me niet graag gaan maar het voor mezelf beginnen zat toch altijd al in mijn hoofd.” Hij begon met interieuradvies geven en meubels leveren: „Dat ging successievelijk verder. Voor grote projecten bedacht ik standaard interieurs voor sociale woningbouw. Het viel mij op hoe behoudend de Nederlandse markt toen was. Er was hier nog geen IKEA in die tijd. Ik kwam in contact met iemand

van bouwbedrijf Wilma. Mijn idee voor een complete woninginrichting voor zeventuizend gulden viel bij hem in goede aarde. Het zat nog in mijn hoofd, stond niet eens op papier. Maar ik mocht terugkomen om het presenteren.”

Zijn bravoure werkte, en Peter mocht drie projecten doen: „Dus modelwoningen maken met complete inrichtingen in verschillende prijsklassen.” Een groot artikel in het Eindhovens Dagblad erover maakte heel wat los. De NOS pikte het nieuwe fenomeen ‘modelwoningen’ ook op, net als het blad Eigen Huis & Interieur. Rijen mensen die ernaar kwamen kijken. Ik moest familie inschakelen om te helpen, zo'n batterij opdrachten kwam eruit.” Zijn bedrijf maakte dus een vliegende start: „Het werd ook logistiek een gecompliceerd verhaal en ik werd er bijna gek van. Ik kon het niet meer aangestuurd krijgen, want uiteindelijk kon ik bijna niets standaardiseren.” Peter bleef bij zijn leest en meubels

KLEINE PETER IN BRAZILIË

“ JE KUNT JE BREIN NIET VERKOPEN

ontwerpen, voor grote namen als InterHorst, Castelijns en Pastoe; feitelijk Dutch Design voordat de term bestond. Hij wist er ook gewiekt veel publiciteit mee te scoren, waar weer opdrachtgevers op af kwamen. Zo verzor hij voor een recordpoging voor het bekende Guinness-boek de hoogste kast in de Jaarbeurs: „Stond overal in de krant.” Hij kreeg veel villa-opdrachten in Nederland en België: „Ik bemoeide me steeds meer met de bouwkundige kant van de werken. Uiteindelijk had ik zoveel ervaring en kunde opgedaan dat het Register van Architecten mij de titel verleende.” Juist die combinatie van talenten maakte het zo moeilijk om zijn bedrijf aan een opvolger over te doen. Ook zijn oeuvre met bekende opdrachtgevers hielp niet.

TOTAALARCHITECTUUR

Op de werktafel van de conceptdenker liggen complete villaplannen van bekende paardenmensen – hij noemt het ‘totaalarchitectuur’, maar veel namen wil hij niet noemen: „Opdrachtgevers kwamen terug, ook na jaren. Ik richtte tot in het buitenland woningen in. Soms werd gezegd dat ik geen eigen stijl had, zoals het wit van De Bouvrie, maar het was altijd de stijl van de klant. Ik trok het hele bouwmanagement naar ons toe, omdat drukbezette mensen geen tijd hebben om nu met de tegelzetter te praten en dan weer met de elektriciën. Ik werd steeds meer een all round architect: villa's, meubelen, bussen,

vliegtuigen, zelfs de interieurs van jachten. Voor Marcel Boekhoorn deed ik onder meer de interieurarchitectuur van zijn jacht, waarmee we de eerste prijs wonnen op de Boatshow in Shanghai.” Echtgenote Joke (74) is eveneens drijvende kracht in het bedrijf geweest, benadrukt Peter: „We houden het al meer dan vijftig jaar vol. Ze werkte achter de schermen.” Joke begrijpt waarom hun bedrijf zo lastig over te dragen is: „Je kunt je brein niet verkopen, hé? Zijn medewerkers werkten Peters ideeën uit en zij hadden aan een half woord genoeg.” Peter heeft van alles geprobeerd om een waardige opvolger te vinden, tot en met zelfs een wedstrijd annex zoektocht ‘Wie wordt de tweede Peter Heuvelmans?’, waar Omroep Brabant, Eindhovens Dagblad en vooral Excellent Business aandacht aan besteedden: „Wat is er nou beter dan leren voetballen of tennissen van een hele goede coach? Als je maar de passie, de creativiteit, het doorzettingsvermogen en het commercieel inzicht hebt, kun je gecoacht worden.” Die talentenjacht leverde wel kandidaten op: „Er hebben er genoeg hier aan tafel gezeten. Maar niemand die van alle markten thuis was.” Helaas, die combinatie van talenten is dus blijkbaar onvindbaar. Peter: „Opleidingen leveren geen trendsetters meer af en er is geen kennis uit de keuken van bedrijven. Je moet alle instrumenten bespeeld hebben om te horen wie er vals speelt. Het ambacht is aan het uitsterven.”